

En abstraktion med många färger

Om jag aldrig stått i den intergalaktiska stormens mitt, sjungande dessa sånger av grå och skådande de abstrakta formerna av liv, jag aldrig känt i egen kropp. Ville jag då varit något annat än en främling vandrande? En mänsklig del av det mänskliga? Jag träder utanför och över denna tunna yta av språk. Öppnar öga och cell. Kanske inte så mycket för att begripa som att insupa. Som ville jag låta mig defragmenteras för en stund.

Det finns en abstraktion jag söker och en trädgård inom jag inte hittar nyckeln till. Men som jag söker där katedralerna faller och munnarna talar utan tungor. Alla gator leder dit. Dit där sorgen rinner mellan stenarna och varje bön formats ur en smärta urgråten. Men svärtan har många färger och kanske är jag trots allt bara en pojke av pojkar. En flicka av flickor. En människa av människor. Och jag böjer mig framåt, samlar dessa flätade historier och vaggar dem till sången mitt ursprung skapat.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AgnesP med Poeter.se id #35149 innehar upphovsrätten